

SYLWIA

Sylwio, z imienia Twego siła bije,
To lasu głos, co w Duszy tkwi i żyje.
Od greckich źródeł wzięte Twe miano,
Jak natchnione dęby, w górę niesione powstało.

Ty jesteś jak las, co szepce w koronie,
W nim ptak układa pieśni swe uskrzydłone.
Twoje imię, to mądrość stara,
Która w ciszy serce rozpiera i wzmacnia jak wiara.

W numerologii, liczba osiem Ci pisana,
Siła i moc, jak korona splatana.
To liczba władców, co świat odmieniają,
W rękach ich losy planety zostają.

W Tobie ukryta jest moc i harmonia,
Życia ścieżki rozjaśnia Twa aura spokojna.
Jak las, co chroni przed burzą i wiatrem,
Ty trwasz niezłomna, choć świat zmaga się z czasem.

Sylwio, czerp siłę z tego, kim jesteś,
Jak dąb w ziemi głęboko tkwiący na wieczność.
W Tobie natura z miłością mieszka,
Nieś tę siłę, jak sztandar, w życia przestrzeniach
I niech na stałe ta moc w nich zamieszka.

Bo Twoje imię, to więcej niż słowo,
To Duch, co tańczy z wiatrem i woła – na nowo!

Autor: Ireneusz Rybicki
© by Ireneusz 8'2024, godz. 22:44